

Είμαστε παντού

Στις 20/12 η αστυνομία εισβάλλει στη Villa Apalías, μία από τις πιο ιστορικές καταλήψεις. Στις 28/12 πραγματοποιείται αστυνομική επιχείρηση στην ΑΣΟΕΕ με απόφαση εισαγγελία και παρουσία πρυτανικών αρχών. Το άσυλο καταπατείται και οι μπάτσοι εισβάλλουν σε πολιτικά στέκια. Κατάσχουν το σύνολο του εξοπλισμού του αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού σταθμού Ραδιόζωνες Ανατρεπτικής Έκφρασης που εκπέμπει στους 98FM. Στις 09/01 η Villa Apalías ανακαταλαμβάνεται και μετά από 2 ώρες οι μπάτσοι εκεννώνουν ξανά το κτίριο συλλαμβάνοντας όσες και όσους βρίσκονταν μέσα ενώ λίγο αργότερα προσαγάγουν αλληλέγγυους/ες που κατέλαβαν τα γραφεία της δημαρ. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας εκεννώνεται από την αστυνομία και η κατάληψη Σκαραμαγκά σε μια εκδικητική κίνηση από την πλευρά του κράτους. Σήμερα, 15/01, αστυνομικές δυνάμεις εκκενώνουν και τη Λέλας Καραγιάννη 37, άλλη μία ιστορική κατάληψη.

Τα γεγονότα αυτά αποτελούν συνέχεια και ένταση των κρατικών και παρακρατικών επιθέσεων σε στέκια, καταλήψεις και εργατικούς αγώνες το τελευταίο διάστημα με πιο πρόσφατα την εκκένωση της κατάληψης ΔέΛΤΑ στη Θεσσαλονίκη και της κατειλημμένης Δημοτικής Αγοράς στην Κυψέλη, την καταστολή της κατάληψης των απεργών εργολαβικών του ΑΠΘ, τις εμπρηστικές επιθέσεις στις καταλήψεις Χαπαδου στην Ζάνθη, Δράκα στην Κέρκυρα, Apertus στο Αγρίνιο.

Κι έτσι νομίζουν πως όλα τέλειωσαν, πως ξεμπέρδεψαν και με αυτούς τους περίεργους που μαζεύονται σε αραχνιασμένα κτίρια, που κλείνονται σε καμαράκια σχολών και εκπέμπουν στα ραδιοκύματα, που φτιάχνουν συνελεύσεις γειτονιάς.

Νομίζουν πως τους μάζεψαν, όπως τους μετανάστες χωρίς χαρτιά στο κέντρο της Αθήνας, τους μετανάστες μικροπωλητές στη Ροτόντα και την ΑΣΟΕΕ, τις οροθετικές πόρνες. Όπως τους απεργούς εργολαβικούς του ΑΠΘ.

Θέλουν να νομίζεις πως σε προστάτεψαν από τη διάχυτη παρανομία. Ίσως και να σε έπεισαν ότι κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. **Άκρα του τάφου σιωπή, ησυχία, τάξη κι ασφάλεια.** Η ανομία πατάσσεται για να μείνουν μόνα τους τα αφεντικά, το κράτος και οι μπάτσοι να κάνουν τα κουμάντα τους αφού επανακτήσουν το για χρόνια χαμένο τους γόητρο στα κεφάλια των νοικοκυραίων.

Ας μη γελιόμαστε, λοιπόν: η εξουσία δεν θέλει να πάρει στα χέρια της τους κατειλημμένους χώρους για να τους επανεντάξει στη δημόσια περιουσία και να μειώσει το έλλειμμα, ούτε θέλει να τους αξιοποιήσει,

ούτε θέλει απλώς να πάρει πίσω το "χαμένο" έδαφος που στερούν οι καταλήψεις από τη δημόσια σφαίρα. **Δεν στοχεύει σε αυτά τα ίδια τα κτίρια αλλά στην καταστροφή των δομών και ιδεών που αυτά στεγάζουν.** Στοχεύει στην κουλτούρα αγώνα που καλλιεργούν, στις σχέσεις που αναπτύσσονται εντός των καταλήψεων. Στις σχέσεις αυτές που εναντιώνονται στη λογική του κεφαλαίου, που αμφισβητούν τους έμφυλους ρόλους, που στήνουν αναχώματα στις φασιστικές επιθέσεις και λογικές που αυξάνονται και πληθύνονται καθημερινά. Χαρακτηριστικά, η επίθεση στη Villa Amalias δεν είναι άσχετη με την αντιφασιστική δράση που ανέπτυξε ο κόσμος της κατάληψης λόγω και της θέσης της (στο προπύργιο των χρυσαυγιτών, τον Άγιο Παντελεήμονα). Δεν είναι όμως άσχετη και με τη συμβολικότητα της επί 23 χρόνια ενεργούς κατάληψης που έχει αποτελέσει σημείο αναφοράς για τον κόσμο που επιθυμεί να οργανωθεί σε οριζόντιες δομές.

Στο πέρασμα των χρόνων τα αυτοοργανωμένα στέκια, οι καταλήψεις, τα κοινωνικά κέντρα αγώνα, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι δημιουργήθηκαν κι εδώ κι εκεί και παραπέρα. Στην Αθήνα και στη Βέροια, στον Βόλο και την Κέρκυρα. Διαχύθηκαν στην καθημερινότητα των πόλεων και των συνοικιών. **Κι αυτό είναι που τους φοβίζει.**

Οι συλλογικές κουζίνες, οι προβολές, τα θεατρικά εργαστήρια, οι συναυλίες, οι εκδηλώσεις, οι καθημερινές συνελεύσεις, οι στεγαστικές κολλεκτίβες, τα έντυπα, οι διαδικασίες αυτομόρφωσης, οι υποδομές (όπως το τυπογραφείο στη Villa Amalias), τα αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα (όπως ο 98fm), οι πορείες (οι αυθόρμητες και το κατέβασμα στις γενικές απεργίες), τα συνθήματα στο στόμα και στους τοίχους, η αλληλεγγύη, η συντροφική αγκαλιά, αυτή η αίσθηση ότι δεν είμαι μόνος/η. Όλος αυτός ο κόσμος που σπαράζει να βγει στην επιφάνεια. **Όλος αυτός ο κόσμος, που είναι η έμπρακτη και καθημερινή άρνηση του δικού τους κόσμου, πρέπει να ονομαστεί παράνομος και να παταχθεί. Και νομίζουν πως θα τα καταφέρουν με εισβολές στα απελευθερωμένα εδάφη και συλλήψεις.**

Πού να καταλάβουν όμως ότι οι τόποι της άρνησης του κόσμου τους είναι διάχυτοι στις καρδιές, στα μυαλά, στις χειρονομίες, στις σχολές, στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας; Γιατί πέρασαν κι άλλα χρόνια και οι καταλήψεις και τα στέκια συναντήθηκαν με συνελεύσεις γειτονιάς και αυτόνομα σχήματα στις σχολές.

Να έχεις λοιπόν στο νου σου ότι την καρδιά των συντροφισσών που ανακατέλαβαν για λίγο τη Villa Amalias την ακούς στο δρόμο σε πορείες και απεργίες, την ακούς όμως και στα αντιμαθήματα στις σχολές, στις συνελεύσεις των αυτόνομων σχημάτων. Τα πρόσωπα των προσαχθέντων καταληψιών των γραφείων της δημαρ θα τα ξαναδείς στα πρόσωπά μας που θα μπλοκάρουν την επίδειξη πάσο, θα στέκονται αλληλέγγυοι στους εργαζομένους, θα απειλούν ρουφιάνους μεγαλοκαθηγητάδες. Θα πάρεις μια γεύση απελευθερωμένου χωροχρόνου, ναι σαν αυτού της Villa Amalias και της Σκαραμαγκά, στις καταλήψεις των σχολών. Και ίσως το βράδυ ακούσεις μουσική από κάποιον από τα αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα, όπως ο 98fm, που ναι υπάρχουν και στο ΑΠΘ. Και θυμήσου ότι, όπως σύντροφοι και συντρόφισσες φοιτητές και φοιτήτριες στην ΑΣΟΕΕ δημιούργησαν σχέσεις με τους μετανάστες – μικροπωλητές, έτσι και κάποιες/οι εδώ στο ΑΠΘ συναντηθήκαμε σε κοινό αγώνα με τους εργολαβικούς απεργούς.

Να το ξέρετε, μπάτσοι, φασίστες, αφεντικά, πρυτάνεις κι όσοι άλλοι είστε στο απέναντι στρατόπεδο: Έχετε χάσει το παιχνίδι από πάντα. Γιατί είμαστε από παλιά εδώ όλοι εμείς οι μικροί, οι απ'αλλού φερμένοι, όλες εμείς που κάποτε μας πέρασε από το μυαλό κι έφτασε στα χείλη κι ίσως έγινε πράξη μια ιδέα που καθόλου δεν θα σας άρεσε. Ένα σύνθημα γραμμένο στον τοίχο, ένα εισιτήριο που δεν κόψαμε, μια συνέλευση για τα βιβλία που μας κόβουν, μια συζήτηση ενάντια στην έμφυλη καταπίεση, ένα βράδυ στην κατελιημένη σχολή. Γιατί είμαστε πολλοί που τώρα αρχίσαμε να κραυγάζουμε, πολλές που είμαστε αποφασισμένες να μην το βουλώσουμε.

Και δεν θα περιμένουμε απλώς τη σειρά μας...

Οι αγώνες μας θα σας πνίξουν και οι επιθυμίες μας θα αγκαλιάζουν όσες και όσους συνεχίζουν να αρνούνται τον σάπιο κόσμο σας.

απόδραση
αυτόνομη παρέμβαση στη νομική
15/01/2013